

Guds, som älskar Sina händers verk!
 Du, som gånndat har Din tron i ljuset,
 Öppna ljus på deras mörka stig?
 I hvar en fall sig öfver dem förbarma,
 Som i villans snaror kastat sig!
 Gatt och möter sammande de arma,
 Sträande i gräsligt öfvermod!
 Drott och läster ut brottigt himmel,
 Rodnande af bröders gjutna blod!
 Men, hvad säla! De Guds rena himmel,
 Gånst ditt stoft med frid i jordens stoft.
 Da, om du förlätsle har rannit,
 Gör det blod, som du ofsyndigt gör!
 Till ditt eget blod har rättvisst rannit
 Duppansigt och det blifva fall,
 Rains-märket bär du på din panna,
 Och bestinna höden af ditt fall.
 Nu, om icke för, du fall wal framman
 Din misshandling och ditt öfvermod.
 Bittina da, om du ej dyrt betalar
 Sjämnens spår om oförsonadt blod:
 Här kan tränga till din båd och talat

Göt en evighet är bemäls lif.
 Nej, för himlen måste menstän handla,
 Gyligt och dygd och allt till tidsfördrif;
 G, liff lättint verld, wi må förvarnda
 Alla dina planer och din stit. —
 Gatten kommer, och för evigt städer
 Göt ditt stora mål, med värdigt nit!
 Gärta da, så länge dagen råder,
 Gå för menstigheten som föterland.
 Gitt med ord och handling ädel versta
 Gitt med kraftig vilja, drittig hand,
 Mer och mer det skulle och dig stäta,
 Här en frukt du af ditt verdt stit se!
 Gvillen son, när du en bosa bräde,
 Glad ditt lif, och ditt exempel ge!
 Menstomän! så ofta at ditt städe
 Till att lysa mången fallen stäl!
 Tand ditt ljus i deras hjertan inne,
 Till allvarlig kamp för bröders väl!
 Elfva mångat ädel menstomänne
 Menstigheten stundt stäta stäl!
 Städa ned, med nådens bliff, i gruset,

straff förut hade afbållit mången från att begå, skall då
 utan fruktan kunna verkställas, och samhället blifwa en
 daglig städerlats för de grösta och blodigaste illbragder.
 — Nej, såsom förut att genom alla möjliga löfliga och
 ändamålsenliga medel lyfta mörkan ur dess moraliska
 förnedring, väcka den till beänning och till bättre kän-
 lor, känslor för religion och sedlighet, t. ex. genom en
 ändamålsenligare utryckan, genom ett de öfverordna-
 des faderliga närmande till de underordnade o. s. w.;
 och förut då, när denna stora idé hunnit realiseras, —
 hwilket dock, tyvärr! torde så lof att hänföras till from-
 ma önsningar, — förut då skola mildrade lagar utan
 fara kunna införas; då, och endast då, skall folket för-
 stå att värdera dem, då skall det icke mera missbruka
 och öfverträda dem. — Att lagen i många fall inne-
 håller stora felaktigheter, som behöfwa rättas, kan icke
 bestridas; men att genom lindring af straffen för de
 grösta brott giuta olja i elden, det åstadkommer — icke
 förbättring, utan juht motsatsen. Hvad dödsstraffet be-
 träffar, så är dess tillämpning en wälgerning både för
 samhället och den brottelige, tilläfwentys också en warn-
 agel för många. — Kan man nu öfverbewisa förf. om
 det orätta i hans här uttalade åsigter, så vill han ger-
 na frånga dem; men icke låter han bewisa sig dertill
 genom de i denna sak med så mycken förkärlek begag-
 nade fraferna om "menniskowärde" och dylikt, utan för-
 blifwer då i den öfvertygelsen, att mildrade strafflagar,
 långtifrån att gagna, skola åstadkomma den största för-
 wirring i ett depraveradt samhälle.

GS1593 4446

Sång

öfwer det

natten till den 3:dje Mars
 1846 timade Mord;

jemte

några Reflexioner

med anledning deraf.

S I D E S T R I K.
 Tryckt hos P. G. Norman, 1846.

Pris: 2 fl. banko.

af de af dessa fasanfulla, tragiska uppträden, som hos
 enbvar måste väcka häpnad och bestörtning, har änyo
 inträffat. Detta brott, och de omständigheter som der-
 med äro förenade, föranleder till några reflexioner. —
 Det utgör ett af de många sorgliga bewisen på den rå-
 het och depravation, hwari större delen af de ringare
 klasserna nedsjunkit; en af dessa skakande scener, som så
 ofta förekomma, och som beklagligtvis icke säll "Pariser-
 mysterierna" efter i något afseende. Såväl i detta, som
 i de flesta andra större brott, hafwa de olycksfäliga ruf-
 dyckerna spelat en betydande rol, efter hwad man af de
 förefallna omständigheterna kan dömma; och lifswäl will
 icke allmänheten wakna till befinning deröfwer, oaktadt
 dessa fasanfulla exempel, hwilka det dagliga lifwet i så
 rift mått har att erbjuda. — Den sårskilda del en illa
 beryktad qwinna eger i detta uppträde, torde ock warit
 en af orsakerna till brottet. Hwad denna sista omstän-
 dighet sårskildt beträffar, så kan man icke annat än be-
 klaga och förwånas öfwer det stora antal af sedeslösa
 qwinnor, och de nästen, der den ofminskade lasten sårar
 sina orgier, hwaraf hufvudstaden nu mer än någonsin
 öfwerflödar; äfwen som det är en obestridlig sanning,
 att hwar och en, som, i lifwet med de här ifrågawaran-
 de brottslingar, icke skyr att lemna sig till pris åt dessa
 menfligheters och samhallets afstump, står på den läg-
 sta graden af rå sinnlighet. — Hwad utwisar nu allt
 detta, om icke en till yttersta grad stegrad demoralisa-
 tion, såväl hos de anklagade sårskildt, som hos den sto-
 ra massan i allmänhet? Hwad har wäl den stigande
 bildningen uträttat hos det lägre folket? Intet, i det
 stora hela, om man undantager några få individer; hos
 andra åter har den werkat högt ofullkomligt, på sin höjd
 till hälften, och det har wisat sig att halfbildning mera
 skadar än gagnar. Allt mera tydligt framstä och så mot-
 sätserna i lifwet, der å ena sidan lyxen, såfången, up-

tränger sig intill vårt öra
 Denma hemiska nyhet om ett mord.
 Mörkrets andar sändas ut att föra
 Nya brott och skulder till en jord,
 Som förut tillräckligt skuldbelastad,
 Som förut tillräckligt brottslig är,
 För att hämnadens dom bli underkastad
 Genom sina willor och begär.

Ledd af rusets och passionens wälde,
 Arme brottsling! dårades din själ;
 Du begick det grymma brott, som fällde
 Dig från timligt, om ej ewigt, wäl.
 Att ditt sinnes wilda blodtörst släcka,
 Twefade du ej om medlets wal;
 Ingen bättre känsla fick sig wäcka,
 Ingen aning ens om ångrens qwal.
 Men i fångslets natt, när stormen tiger,
 Som den wilda branden underhöll;
 När en wålnad upp ur grafwen stiger
 Af det offer, för din grymhet föll;